

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown on the deck of a yacht at night. The woman is wearing a shimmering gold dress and jewelry, and the man is in a dark suit. They are embracing and looking at each other. The background features a starry night sky, palm trees, and the lights of a coastal town.

Jackie Ashendenová
Její jediná
vzpoura

JACKIE ASHENDENOVÁ

JEJÍ JEDINÁ VZPOURA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
příplouvali po řece.

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálii“... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!

Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandanka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?

Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...

A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

JEJÍ JEDINÁ VZPOURA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Pregnant by the Wrong Prince

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9869-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9870-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9871-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Zastavte to. Hned.“

Hlas se ozval zezadu. Biskup pod jeho tíží překvapeně zmlkl.

Amalia De Vitaová právě kráčela k oltáři. Slova ji zastihla uprostřed uličky. Ztuhla a hlasitě se jí rozbušilo srdce.

Ví to.

Byl to jen mžik, ale stačil k tomu, aby ji to poznání téměř ochromilo. Ruka na paži jejího otce sebou prudce trhla a druhá málem sjela instinktivně na břicho. Naštěstí se Amalia včas upamatovala.

Ujišťovala samu sebe, že to nemůže vědět. Nikomu o tom neřekla, dokonce ani Matiasovi, svému snoubenci. Bylo to její tajemství a Amalia si dávala velký pozor, aby se neprořekla.

Matias stál před oltářem, vysoký, temný a elegantní v bezvadně ušitém ranním obleku. Mračil se, ale nejspíš nikoli na ni, nýbrž na majitele onoho hlubokého hlasu.

Lia se však neotočila. Věděla, kdo to je.

Do nitra se jí vkradl strach.

Měla jsi mu to říct.

V katedrále bylo úplné ticho. Nacházelo se v ní několik set lidí a všichni se upřeně dívali ke zdobeným dubovým dveřím.

„Tahle svatba se ruší,“ oznámil nekompromisně

hlas. Bylo zjevné, že není zvyklý na odpor. „Tu ženu, pokud smím prosit. De Vitaovou.“

Liin otec, nejdůvěrnější rádce předchozího krále, se prudce otočil. Tělo měl ztuhlé údivem. „Vaše Excellence?“

„Rafaeli?“ vyhrkl ve stejnou dobu Matias a poodstoupil kousek od oltáře. „Co to má znamenat?“

Žádná odpověď nepřišla.

Za Amalií se ozvaly kroky a kdosi ji jemně, avšak pevně uchopil za paži. Královská stráž.

Ne.

Lia se zachvěla a automaticky se jí vytrhla. Srdce jí tlouklo tak, jako by jí každým okamžikem mělo vyskočit z hrudi.

Její otec si ji nechápavě prohlížel. Ve tváři se mu odrážel šok a Amalia se mu vůbec nedivila. Byla přece pečlivě vybranou nevěstou Matiase Alighieriho, dědice trůnu Santa Castelie. Proč by ji měla odvádět stráž?

„Lio?“ Otec pohlédl se zmatkem v modrých očích nejprve na stráž, pak na ni.

Měl právo být zmatený. Jenomže Amalia mu nedokázala říct pravdu. Neunesla by jeho zklamání.

Stejně to zjistí.

Ano, to byla pravda.

Lia mlčela. Tvář měla zakrytou jemným závojem a nehýbala se. Cítila, že i v ní roste napětí.

Doufala, že když na sobě nedá nic znát, *on* třeba odejde.

Matias, s hezkým obličejem zrůzněným zlostí, se odlepil z místa a blížil se k ní. Jeho svědci stáli stále u oltáře, rozčileně si mezi sebou mručeli a biskup se tvářil navýsost pohoršeně.

Šepotání, zesílené vynikající akustikou katedrály, šumělo mezi aristokratickými hosty Santa Castelie jako nepokojný vítr.

Schylovalo se ke skandálu. Přítomní by z něj jistě měli druhé Vánoce.

Pak šepot náhle ztichl a rozhostilo se opět hrobové ticho.

Teď se katedrálou rozléhaly sebejisté kroky. Nikam nespěchaly, jako by ten, kdo k Amalii kráčel, měl k dispozici veškerý čas světa. Jako by mu nezáleželo na tom, že pozornost celého národa je upřená na něj – na narušitele svatby století.

Jenže jemu to bylo ukradené.

Princem a následníkem trůnu byl sice Matias, avšak byl to jeho nevlastní bratr, kdo ve skutečnosti vládl.

Rafael Navarro, španělský bastard. Princ regent Santa Castelie.

Hlavně se neohlížej. Nedívej se na něj.

Lia se toho stejně neodvážila. I kdyby chtěla, nedokázala by to. Protože jakmile by to udělala a Rafael by pohlédl do jejích očí, všechno by mu bylo hned jasné.

Nikdy před ním nic neutajila.

Zklamáný nebude jen tvůj otec.

Znovu se otrásla strachy a naprázdno polkla. Hlavně na sobě nenechat nic znát.

Byla korunní princeznou Santa Castelie, což byl titul, který získala poté, co se zasnoubila s Matiasem.

Byla bez poskvrnky. Uměla se slušně chovat. Nikdy neprovedla nic špatného, natož neřestného. Její pověst neprovázel žádný skandál. Dokázala se výborně ovládat. Nepěstovala žádné nevhodné city.

Byla nedotknutelná.

Kroky se zastavily přímo za ní.

Lia se stále nemohla přinutit k tomu, aby se obrátila. Soustředila se místo toho na rozetu nad oltářem, vyplněnou modrými, červenými a zelenými vitrážemi.

„Modlíš se k bohu, Lio?“ zeptal se hlas, znějící jako noc plná nebezpečných zvuků a stínů, které ji hodlaly roztrhat na kusy. „To bych nedělal. Nejspíš tě stejně neposlouchá.“

Lia mlčela. Srdce jí nepřestávalo tlouct.

„Vaše Excellence,“ opakoval Gian.

„Ticho,“ přikázal mu Rafael přísně.

Liin otec věděl, kdy má být zticha, a už se neodvážil vydat ani hlásku.

Lie se svíralo srdce. Pořád však neměla odvalu se otočit. Kdyby vedle ní alespoň nestál otec!

„Aha,“ pokračoval Rafael. „Takže takhle to tedy bude?“

Kroky ji pomalu obešly a Liu popadla touha otočit se opačným směrem, aby se na něj nemusela podívat. Kéž by mu nikdy nemusela pohlédnout do očí, aby v nich nemohl spatřit všechna její tajemství i stud. Toužila se otáčet kolem své osy jako tančící panenka na klíček v láhvi s koňakem.

Věděl všechno, to bylo jasné. Jinak by sem nepřišel, aby přerušil svatbu, která se plánovala celé roky.

Rafael Navarro nenáviděl scény i skandály, ale i on měl svou hranici. A tu teď překročil kvůli Lie.

Co jsi čekala? Že to před ním zatajíš?

Ano, přesně to Lia čekala. Jak byla naivní!

Vnímala, jak se k ní zprava blíží. Brzy bude stát přímo před ní a všechno na ní pozná.

Ještě jí zbývala poslední naděje. Možná se tu Rafael objevil z jiného důvodu, který s ní nemá vůbec nic společného.

Klidně si to říkej dál...

Amalia se sebrala, sevřela kytici a zvedla bradu. Byla vděčná za to, že jí závoj poskytuje alespoň částečnou ochranu.

Rafael se před ní zastavil a zastoupil jí výhled na oltář i Matiase. Lia teď měla před očima jen šířku jeho hrudníku.

Znovu naprázdno polkla a snažila se, aby se nezačala chvět.

Zapomněla, jak je vysoký a mohutný. Jak... neústupný. Byl stvořený z nerozbitných materiálů – z žuly, oceli a železa. Muž, který byl schopný ustát

silný šok nebo jakoukoli pohromu. Lia byla ještě teenagerka, když se ujal regentství, a každý se ho bál.

Byl výkonným ředitelem obchodní společnosti, jejíž majetek se odhadoval na mnoho miliard dolarů, avšak nikdo by to do něj neřekl. Vypadal spíš jako generál nebo válečník. Vůdce armád. Temný, obávaný, nebezpečný. Palácová stráž vedle něj vyhlížela jako neškodní vojáčky.

Ve skutečnosti však takový není.

To promluvalo Liino hloupoučké srdce. Srdce, které fascinoval mnohem více starší bratr muže, za něhož se měla vdát. Srdce, které mělo málo co do činnosti s osobou milé a výtečně vychované dcery Giana a Violetty De Vitaových, která byla vedená k tomu, aby se jednoho dne stala královnou. Srdce, které bylo nebezpečné, vášnivé a vzpurné...

A především pořádně hloupé.

Lia upírala zrak na široký hrudník, přes nějž se napínala látka obleku v holubí šedi.

V jejím nitru se cosi bezbranně zatřepetalo.

Odmítala zvednout zrak, jenže věděla, že kdyby to neudělala, bylo by jasné, že něco skrývá, a Rafael by to hned pochopil. Stejně už dobře znal vášnivou a nebezpečnou stránku její povahy, tak co? Neměla co ztratit.

Jsi zbabělá.

Ano, to taky. Ale dnes ne.

Lia se nadechla a zvedla hlavu.

Její oči pod závojem se setkaly s jeho a dech v hrdle se jí zadrhl.

Nebyl hezký, ale to vůbec nebylo podstatné. Černé vlasy měl ostříhané na ježka a jeho tvář vykazovala ostré rysy, avšak celek působil velmi podmanivě, i když trochu snad také hroživě.

Regent Santa Castalie měl charisma a vyzářoval přirozenou autoritu. Lidé ho poslouchali, aniž by je k tomu musel nutit.

Nebyla to však jeho tvář, která Liu vyděsila.

Pod skoseným obočím se na ni upíraly hluboko posazené oči ledově šedé bravy. Jako stříbro. Jako hrana meče či skalpelu, ostrá a připravená rýznout tak, aby tekla krev.

Úžasně krásné oči.

Oči, které byly schopné zřít pravdu.

Lia měla pocit, že nemůže dýchat.

Rafael uchopil okraje závoje a zvedl ho. Mezi jeho pohledem a jejím už nebylo nic.

Nebylo kam utéct.

Nebylo kde se schovat.

Výraz jeho tváře byl nečitelný, zato ty oči... plály jako roztavená měď.

„Snad sis nemyslela, že ti to projde?“ řekl tiše. Ku podivu to však znělo hrozivěji, než kdyby ta slova zakřičel. „Nenapadlo tě, že na to přijdu?“

Lia nedokázala zareagovat, ani kdyby na tom závil sel její život. V uších jí hučelo. Chyběl jí kyslík, jako by ho kdosi z katedrály vysál.

Vnímala jen temnotu a chlad, k tomu neúprosný pohled stříbrných očí, zařezávajících se do jejích.

„Rafaeli,“ ozval se Matias zpoza bratrových širokých ramen. Evidentně netušil, jak Rafael zuří. „Co se děje? Měl jsi tu být už přede dvěma hodinami.“

Rafael se neotočil. Vůbec bratra nebral na vědomí. Upřeně se díval na Liu, jako by ji chtěl rozdrtit pohledem.

„Půjdeš se mnou,“ poručil jí. „A nebudeš přitom odporovat.“

Lia naprázdno polkla. Konečně našla hlas. „Ale já...“

Rafael se k ní mírně naklonil a s ústy u jejího ucha znovu hrozivě zašeptal: „Pokud ovšem nechceš, aby se všichni obyvatelé Santa Castelie dozvěděli, že to dítě, které čekáš, není bratrovo.“

Jeho hluboký hlas rozvibroval Liino nitro. Málem

upustila kytici bílých růží. Nejdřív zrudla, pak smrtelně zbledla.

Vážně sis myslela, že se ti to tajemství podaří udržet?

Minimálně do doby po svatbě. Pak se s tím Lia hodlala svěřit Matiasovi, který by to jistě pochopil. Nebrali se z lásky. Sňatek byl domluvený mezi králem Carlosem a jejím otcem ještě v dobách, kdy byli s Matiasem děti.

Snad se mu s tím měla svěřit dřív.

Teď už bylo pozdě.

Lie se točila hlava. Mozek se snažil pochopit, jak se to Rafael mohl dozvědět. Že by něco řekla italská lékařka, k níž jela přes hranici na prohlídku?

V katedrále stoupal šepot. Lidé začínali být neklidní. Chtěli vědět, co se děje. Proč Rafael tak náhle odvolal svatbu? A proč mluví s nevěstou? Co by to mohlo být? Jaký skandál!

Musíš s ním jít. Nemáš na výběr. O ostudu přece nestojíš.

Vnímala otcův zmatek. Bylo jasné, že by taky rád věděl, o co jde. Co si asi bude myslet, až se do dozví? A co teprve matka? Co řeknou, až poznají, jak je oba zklamala?

Liu pálily tváře studem. Chtělo se jí brečet, ale nějak našla sílu zadržet slzy. Dál se dívala do strašlivých šedivých očí.

Popře to. Pová mu, že se mýlí. Bude vyžadovat test, ať to Rafael dokáže...

„Ne,“ ozvalo se ostře. „Žádné popírání nebude. Nikam neutečeš. Nemáš kam. Předě mnou se neschováš, *princesa*.“ Rafael se ledově usmál. Lia měla pocit, že jí srdce sevřela chladná pěst. „Předě mnou není možné uniknout.“

Rafael Navarro sám sebe nepovažoval za laskavého člověka. Nikdy. Dobro neměl v povaze. Zato to skvěle dovedl s penězi. Měl také dokonalý smysl pro

detail a železnou vůli, s níž vládl maličkému horskému národu, vmáčknutému mezi Španělsko a Itálii.

Měl rád, když šlo všechno po jeho.

Byl také mužem, který nesnášel překvapení či náhlé změny. Nenáviděl, když musel měnit plány, a právě teď se dusil vzteky, ačkoliv vztek neměl taky rád. Teď se však jednalo o logickou reakci na to, co se přede dvěma hodinami dozvěděl.

Dvě hodiny plné šoku a překvapení, a to jen kvůli ženě, která tu stála před ním.

Drobná něžná žena, oblečená do svatebních šatů, jejichž cenu velmi dobře znal až do posledního eura. Byly vyhotovené z toho nejjemnějšího bílého hedvábí, ručně vyšíváné stříbrnou nití a pošíité droboučkými krystalky. Znal i cenu vyšíváného pavučinkového závoje s diamantovou čelenkou, rodinného rubínu na prstě i ručně šitých stříbrných střevíčků na nohou.

Znal cenu celé svatby i cenu za její zrušení.

A všechno to byla její chyba.

Byla to ona, kdo mu doposud tak skvěle zorganizovaný život převrátil naruby. Měl to vědět hned a držet se od ní dál.

Neudělal to však, a teď za to zaplatí.

Takže to nakonec není tak úplně její chyba.

Rafael tu prchavou myšlenku ignoroval. Nehodila se mu do krámu. Místo toho s uspokojením sledoval, jak se Lie v hlubokých modrých očích usadil strach.

Bylo správné, že se bála. Čekalo ji zúčtování, a to teď hned.

Tvář měla bílou. Nezdravě šedivý nádech nebyl schopný zamaskovat ani zručně nanesený mejkap.

Přesto byla stále krásná. Její obličej se vyznačoval jemným černým obočím, hustými černými řasami a rty, které měly ten nejhezčí růžový odstín. Dominovala mu drobná špičatá brada, která napovídala, že její majitelka dovede být pěkně paličatá. To Rafael poznal z vlastní zkušenosti.

Nebyla to hodná, tichá a slušně vychovaná dívka, jak se o ní říkalo. Rafael to pochopil jednoho pozdního večera, kdy ji přistihl, jak si v otcově pracovně přihýbá whisky a kouří jeho doutník.

Už tehdy to měl říct Gianovi, ale neudělal to.

Matias měl za půl roku nastoupit na trůn a Amalia De Vitaová byla celý život vedená k tomu, aby se z ní stala ta nejlepší královna. V celé Santa Castelii pro tento účel nebyla žena, která by se k tomu hodila líp. Rodina De Vitaových měla starobylou rodovou linii. Očekávalo se, že ozdraví trůn, jehož pověst byla značně poškozená skutky Rafaelova otce krále Carlose. Rafael s tím souhlasil. Také podle něj se k úloze bratrovy manželky žádná žena nehodila líp.

Tento sňatek měl být jeho posledním darem zemi, která mu nikdy nepřirostla k srdci.

Méně charakterní muž by této příležitosti využil, aby ukázal národu, který ho prosil, ať po otcově smrti převezme vládu, co je to vděk. Jenže Rafael nebyl nízký člověk. Nikdy se nemstil.

Ačkoliv...

Pohlédl do Amaliiných hlubokých modrých očí a znovu ho zachvátila zlost.

Ano, měla strach, ale její drobná brada byla bojovně vytrčená vpřed. „Není zapotřebí dělat scény, Vaše Excellence,“ pronesla hlubokým modulovaným hlasem, o němž Rafael věděl, že jí ve skutečnosti nepatří. „Pokud chcete, abych šla s vámi, půjdu dobrovolně. Nechci být z vlastní svatby odvléčená palácovou stráží.“

Tvář Giana De Vity vyhlížela jako maska, vyjadřující dokonalý zmatek. Bylo jasné, že mu Lia vůbec nic neřekla, což bylo nakonec nejspíš jen dobře. Její otec Rafaela nikdy nemusel, i když to byl právě on, kdo ho prosil, ať vládne za Matiase, než dospěje. Rafael věděl, že tato událost ke zlepšení vztahů s Lii-ným otcem rozhodně nepřispěje.

Co se dá dělat.

Neměl co ztratit. Svatba byla beztoho v troskách. Šest let se snažil, aby v Santa Castelii udržel mír, aby obyvatelům nahradil desetiletí plná skandálů a rozmařilosti, která charakterizovala vládu jeho otce.

Chtěl se stát příkladem skromnosti, omezování výdajů a slušnosti.

A jeho úsilí skončilo takto.

Ne, skutečně neměl co ztratit. Koruna nikdy nebyla jeho a nikdy ani být neměla. Teď způsobil skandál, který by se mu ještě před týdnem z celé duše ošklivil.

Nyní bylo všechno jinak.

Dívka, o níž byli všichni přesvědčení, jak je čistá a nevinná, ve skutečnosti ukrývala tajemství.

Před ním se však neutajilo nic.

Porušil přísahu a udělal to velkolepým způsobem. Stálo to za to. Možná by v tom mohl pokračovat.

„V tom případě,“ řekl, „mám jiný návrh. Pokud odsud nechceš být odvečená stráží, udělám to za ni já.“ Než se stačil kdokoliv vzpamatovat, Rafael Liu zvedl, přehodil si ji přes rameno a pochodoval s ní uličkou ke dveřím. Závoj se za nimi poslušně táhl celou cestu až k vozu. Katedrála šuměla vzrušením, ale nic z toho Rafael už neviděl.

U chodníku na něj stále čekala limuzína, která ho dopravila na místo. U ní stál řidič s otevřenými dveřmi.

Anton byl zvyklý na leccos, vůbec nevypadal překvapeně. Chladnokrevně počkal, až jeho pán uloží nevěstu na sedačku a sám nasedne. Pak za oběma zabouchl dveře.

Když se vůz rozjel, Rafael si umiňoval, že musí svému spolehlivému řidiči při nejbližší příležitosti zvýšit plat.

Lia seděla naproti němu v bělostném tylu. Diamantovou čelenku měla spadlou přes ucho, závoj zmuchlaný.

Už nebyla bledá a strach také neměla.

Tváře jí planuly zlostí a v modrých očích jí hořel vztek.

Dios, i tak byla krásná. Možná dokonce víc.

Mlčky zvedla kytici a mrskla ji po Rafaelovi.

Rafael ji zachytil dřív, než ho udeřila do obličeje. Bílé okvětní plátky růží mu zasypaly ranní oblek. Kdyby někdo nahlédl okénkem do limuzíny, nejspíš by si myslel, že spolu nevěsta s ženichem hrají nějakou zábavnou hru.

Jenže to nebyla pravda.

Rafael položil kytici opatrně na sedačku vedle sebe. „Co jsi to říkala o scénách?“

„Jak se opovažuješ!“ vyprskla Lia jasným, o poznání méně modulovaným hlasem. Sršela zuřivostí. „Před celým národem! Před Matiasem a otcem! Jak ses mě vůbec opovážil dotknout!“

Rafael mlčel. Soudil, že někdy je to lepší. Klidně obíral oblek od okvětních plátek a vytvářel z nich na sedačce vedle kytice ozdobný obrazec. Čekal, až se Lia vyzuří. Věděl, že jí brzy dojde pára.

Pak zvedl hlavu a pohlédl jí do rozčilených modrých očí. „Už jsi skončila?“ otázal se nevzrušeně.

„Ne!“

Rafael její odpověď ignoroval. „Dobrá, takže si můžeme promluvit.“

„Promluvit? O čem?“

„O tom, že jsi těhotná,“ odtušil. „O tom, že to celé měsíce tajíš. A především o tom, že to tajíš *předemnou*.“

„Před tebou?“ zvedla Lia bradu. „A co? Proč bych to neměla tajit právě před tebou?“

Rafael ji provrtával přísným pohledem. Samozřejmě, pokoušela se zapírat.

„Proč?“ opáčil chladně. „Protože to dítě je moje, Lio. Tak proto.“